

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **N. S.**, zast. JUDr. Pavlem Lidmanským, advokátem, se sídlem Švédská 3, Olomouc, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 3. 2004, č. j. 24 Az 1910/2003 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 10. 6. 2003, č. j. OAM-1164/AŘ-2002, jímž byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-1309/VL-07-P16-2001 ze dne 7. 12. 2001. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zastaveno řízení o udělení azylu stěžovateli podle ustanovení § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 31. 1. 2002 (dále jen „zákon o azylu“), s odůvodněním, že se stěžovatel bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru za účelem objasnění důvodů žádosti o udělení azylu a na základě dosud zjištěných skutečností nelze ve věci rozhodnout.

Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Z odůvodnění označeného rozhodnutí žalovaného ve vztahu k souzené věci především vyplynulo, že správní orgán vyzval stěžovatele, aby se dne 24. 9. 2001 dostavil k pohovoru za účelem objasnění důvodů své žádosti. Jmenovaný se ve stanovené lhůtě bez řádné omluvy k pohovoru nedostavil. Opakovaně vyzval správní orgán výše jmenovaného k pohovoru,

kteřý měl být proveden dne 6. 12. 2001. Ani této výzvy žadatel nedbal. O termínech obou pohovorů byl řádně vyrozuměn. Stav spisového materiálu neumožňuje správnímu orgánu rozhodnout ve věci. Správní orgán shledal naplnění obou podmínek stanovených ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu a vzhledem k této skutečnosti řízení zastavil.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě opravný prostředek (žalobu), kde namítl porušení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, a to v jeho § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3. Po stránce skutkové odkázal žalobce na svou žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál žalovaného.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 25. 3. 2004, č. j. 24 Az 1910/2003 - 22, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí především uvedl, že první předvolání k pohovoru bylo žalobci doručeno uložením na poště v souladu s § 24 odst. 1 zákona o azylu a § 24 odst. 2 správního řádu. K výzvě k prvnímu pohovoru žalobce ostatně ani v rozkladu, ani v žalobě, nic nenamíтал. Druhou výzvu k pohovoru převzal žalobce osobně, o čemž svědčí jeho podpis na výzvě datované 31. 10. 2001. Tvrzení žalobce, že od 15. 11. 2001 po dobu 15-ti dnů, resp. do 15. 12. 2001 (údaje žalobce v rozkladu se rozcházejí) byl hospitalizován, bylo vyvráceno především sdělením nemocnice o tom, že žalobce tam byl hospitalizován pouze ve dnech 3. a 4. 11. 2001, podpůrně je možno využít též záznamu evidence žalovaného o tom, že žalobce přišel do P. J. dne 15. 11. 2001. Lze tedy shrnout, že žalobce byl informován o termínu obou pohovorů, nedostavil se ani v jednom z termínů, svou neúčast nijak neomluvil, a proto rozhodnutí obou správních orgánů považuje krajský soud za správná.

Pokud šlo o námitky žalobce, týkající se nedodržení procesního předpisu, k těm krajský soud uvedl, že byly v žalobě formulovány zcela obecně, žalobce navíc poukazoval na „provedený pohovor“, což je i v rozporu s jeho tvrzeními v rozkladu. Krajský soud po přezkoumání správního spisu jen obecně uvedl, že podle jeho názoru správní orgány v případě žalobce dodržely procesní postup podle správního řádu, vyšly ze spolehlivě zjištěného stavu věci, z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byly správní orgány vedeny při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodovaly.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel včas kasační stížnost, následně doplněnou o návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, dále k výzvě krajského soudu doplněnou o chybějící údaje, a návazně ještě doplněnou informací o změně adresy, na níž se stěžovatel aktuálně zdržuje. Jako důvod podání kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že má na mysli důvody obsažené v ustanovení „§ 103 odst. 1 písm. a)“ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Jmenovitě přitom tvrdí, že došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a při jejich zjišťování byl porušen zákon o řízení před správním orgánem, čímž byla ovlivněna zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. K věci potom uvádí, že i ze spisového materiálu je zřejmé, že výzvu k pohovoru na den 24. 9. 2001 neobdržel vůbec, a pokud jde o výzvu k pohovoru na den 6. 12. 2001 připomíná, že poté, co byl dne 3. 11. 2001 sražen vozidlem, byl ve dnech 3. a 4. 11. 2001 hospitalizován ve Fakultní nemocnici v K. V. v P., a dodává, že potom byl převezen do jiné velké nemocnice, pravděpodobně nemocnice v K. Dále uvádí, že tato skutečnost již nikoho nezajímala a nikdo ji nezjišťoval, a to přesto, že na tuto skutečnost upozorňoval již ve svém rozkladu a „odvolání proti zamítnutí“, avšak žádná

z odvolacích institucí tomuto nevěnovala náležitou pozornost. Poté uvádí, že omluvu své neúčasti na pohovoru sice neučinil, a že přikládá snímek úrazu, který dokumentuje jeho vážnost a který byl pořízen dne 30. 11. 2001 v M. B. při kontrole úrazu. Návazně poznamenává, že zjištění, z nichž vyšly správní orgány, vycházejíc ze skutkového stavu, který byl zjištěn neúplně, je zcela v rozporu se zákonem. Správní orgán se stěžovatelem nejednal, nevyrozuměl jej o tom, že ve věci probíhá dokazování a neposkytl mu možnost se před vydáním rozhodnutí se skutkovým stavem seznámit a vyjádřit se k němu. Tím správní orgán očividně porušil ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, podle kterého je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu zjištění, příp. navrhnout jeho doplnění. Protože správní orgán nezjistil úplně a přesně skutečný stav věci a tedy vážné onemocnění žalobce, porušil také § 32 odst. 1 správního řádu. Kdyby správní orgán postupoval v řízení podle zákona a splnil svou povinnost v předchozím uvedenou, mohl by žalobce snadno prokázat, že v době pohovoru se objektivně nemohl k tomuto dostavit.

Závěrem stěžovatel navrhuje, aby soud pro vady řízení zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a spolu s ním také rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný podal na výzvu soudu ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že popírá oprávněnost kasační stížnosti a to i ve znění jejího doplnění k výzvě krajského soudu, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí (t. j. rozhodnutí žalovaného) ve všech částech výroku, tak i rozhodnutí soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Dále žalovaný odkazuje na správní spis a na vydané rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu předloženého žalovaným na výzvu soudu vyplynuly především tyto podstatné skutečnosti: v Návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 17. 2. 2001 stěžovatel zejména uvedl, že opustil Gruzii v únoru 2001 z důvodu, že se tam nedalo žít.

Zúčastnil se protestní akce na podporu práv člověka, za to jej Gruzínci pronásledovali, bili, rozbili mu auto. Chtěl by v Gruzii žít, založil si tam rodinu. Nebyl nikdy členem žádné politické strany. Česká republika je pro něj cílovým státem, chtěl by zde pracovat. Dále spis obsahuje čestné prohlášení stěžovatele ze dne 1. 3. 2001, že se po dobu azylového řízení bude zdržovat na adrese V. 41, P. 6. Z evidenční karty stěžovatele, založené ve spisu potom vyplývá, že se na uvedené adrese zdržoval toliko do 8. 8. 2001 a od tohoto data do 15. 11. 2001 se zdržoval na adrese V. 47, P. 4. Od 15. 11. 2001 potom pobýval v P. J., a to až do 23. 1. 2002. Spis dále obsahuje nevyžádanou zásilku výzvy k pohovoru na den 24. 9. 2001, adresovanou na adresu V. 47, P. 4 a dále „II. předvolání k pohovoru ve věci řízení o azylu“, na den 6. 12. 2001, s podpisem stěžovatele potvrzujícím převzetí předvolání, s údaji o vyhotovení předvolání dne 31. 10. 2001 Odborem azylové a migrační politiky, pracoviště PoS Bělá pod Bezdězem – Jezová. Z dalšího písemného záznamu potom vyplývá, že stěžovatel byl dne 20. 12. 2001 na Odboru azylové a migrační politiky, pracoviště PoS Bělá

pod Bezdězem, seznámen v jazyce gruzínském s obsahem rozhodnutí žalovaného ve věci žádosti o udělení azylu a téhož dne také převzal originální vyhotovení tohoto rozhodnutí do vlastních rukou.

Vzhledem k tomu, že pokud jde o důvody kasační stížnosti, stěžovatel výslovně odkazuje na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k významu tohoto ustanovení a jeho konkrétním dopadům v této věci.

Pokud jde o stížnostní důvod uváděný v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. „nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“, k tomu Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné právní posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě neshledal.

Ostatně ze slovní dikce stížnostních důvodů uváděných v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dovedl, že ač se stěžovatel výslovně dovolává ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., má zřejmě na mysli stížnostní důvody ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto se Nejvyšší správní soud zabýval kasační stížností i pod zorným úhlem tohoto zákonného ustanovení.

Význam ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. („skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytykanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. Po posouzení stěžovatelem uvedených skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo.

O námitkách, odkazujících na důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud potom uvážil takto:

Pokud stěžovatel konkrétně namítá, že se k pohovoru nedostavil z důvodu, že výzvu k pohovoru na den 24. 9. 2001 neobdržel vůbec, a pokud jde o výzvu k pohovoru na den 6. 12. 2001 uvádí, že poté, co byl dne 3. 11. 2001 sražen vozidlem, byl ve dnech 3. a 4. 11. 2001 hospitalizován ve Fakultní nemocnici v K. V. v P., a dodává, že potom byl převezen do jiné velké nemocnice, pravděpodobně nemocnice v K. a dále uvádí, že tato skutečnost již nikoho nezajímala a nikdo ji nezjišťoval, a to přesto, že na tuto skutečnost upozorňoval již ve svém rozkladu a odvolání proti zamítnutí, avšak žádná z odvolacích institucí tomuto nevěnovala náležitou pozornost, je třeba uvést, že z obsahu spisu takto tvrzené skutečnosti nevyplývají.

Ve vztahu k výzvě k pohovoru na den 24. 9. 2001 ze spisu jednoznačně vyplývá, že zásilka byla stěžovateli zaslána na aktuální adresu jeho pobytu, přičemž adresát nebyl při doručování zásilky zastižen, o uložení zásilky byl vyrozuměn a zásilku si nevyzvedl. Za této situace nastaly účinky doručení právní fikcí marným uplynutím úložní lhůty, a to i pro případ, že se adresát o uložení zásilky nedozvěděl. Toto doručení bylo provedeno v souladu se zněním zákona o azylu, aktuálně platným v době předmětného doručování písemnosti, jmenovitě s jeho ustanovením § 24 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 24 odst. 2 správního řádu. Za tohoto stavu věci je třeba mít zato, že stěžovateli zásilka „doručena byla“ právě ve smyslu právní fikce doručení, a účinky doručení tedy nastaly.

Pokud jde o výzvu k pohovoru na den 6. 12. 2001, tady se z obsahu kasační stížnosti nabízí překážka doručení s ohledem na v kasační stížnosti avizovaný pobyt stěžovatele v nemocnici, „který nikdo nezjišťoval, a to přesto, že stěžovatel na tuto skutečnost upozorňoval již ve svém rozkladu a „*odvolání proti zamítnutí*“. Ze spisu však lze dovodit, že v žalobě (stěžovatel hovoří o „*odvolání proti zamítnutí*“) stěžovatel toliko obecně namítal porušení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, a to v jeho § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3, a po stránce skutkové odkázal na „svou žádost o udělení azylu, *protokol o pohovoru* a ostatní spisový materiál žalovaného“. Tzn., že v žalobě to, že byl dne 4. 11. 2001 či po tomto datu převezen do „jiné nemocnice“, stěžovatel vůbec neuváděl. Tuto skutečnost stejně tak neuváděl ani v rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tam toliko uváděl, že od 15. 11. 2001 ležel v nemocnici V., ležel tam 15 dnů a dne 15. 12. 2001 přijel do tábora. Tato stěžovatelova tvrzení byla ověřována v řízení o rozkladu a stejně tak se těmito skutečnostmi zabýval i krajský soud v řízení o podané žalobě. Žalovaný si vyžádal informaci od Fakultní nemocnice K. V., z níž vyplynulo, že stěžovatel byl podle záznamů kliniky ve FNKV hospitalizován pouze od 3. 11. do 4. 11. 2001. Za této situace není tedy pravda, že na převoz do „jiné nemocnice“ upozorňoval ve svém rozkladu a „*odvolání*“, stejně jako není pravda, že nikdo skutečnost jeho pobytu v nemocnici nezjišťoval. Pokud jde o případný další pobyt stěžovatele v nemocnici, jež by mu bránil účasti na pohovoru dne 6. 12. 2001, není v této souvislosti bez významu další skutečnost, že již v řízení žalovaného bylo z evidenční karty stěžovatele zjištěno, že v době od 15. 11. 2001 až do 23. 11. 2002, tedy v době, kdy se měl konat druhý pohovor, tj. dne 6. 12. 2001, stěžovatel nepřetržitě pobýval v P. B. J. Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti výslovně ani neuvádí, že by dne 6. 12. 2001 v P. B. J. nepobýval. Navíc sám v kasační stížnosti uvádí, že byl dne 30. 11. 2001 v M. B. na kontrole po úrazu, z čehož lze zcela nesporně dovodit, že již v této době nemohl být hospitalizován v tzv. „jiné nemocnici“. Proto zejména s ohledem na ve spisu založenou evidenční kartu stěžovatele a údaje tam uvedené (a to ve spojení s tím, že stěžovatel sám skutečnost, že by v rozhodné době v P. B. J. nepobýval, neuvádí) je naopak možno vcelku spolehlivě dovodit, že v době, kdy se měl konat druhý pohovor, byl stěžovatel právě v P. B. J. Správní spis, jak bylo již výše uvedeno, obsahuje „II. předvolání k pohovoru ve věci řízení o azylu“, na den 6. 12. 2001, s podpisem stěžovatele potvrzujícím převzetí předvolání a s údaji o vyhotovení tohoto předvolání dne 31. 10. 2001 Odborem azylové a migrační politiky, pracoviště PoS Bělá pod Bezdězem – Jezová. Za tohoto stavu věci je i při vědomí toho, že daná písemnost neobsahuje datum převzetí předmětného předvolání stěžovatelem, třeba mít za nesporné, že toto předvolání stěžovateli doručeno bylo. Stěžovatel sice v rozkladu uvedl, že mu o pohovoru dne 6. 12. 2001 nikdo nic neřekl, avšak z jím podepsaného převzetí na stejnopisu výzvy vyplývá jednoznačný závěr, že byl o pohovoru uvědoměn. Stěžovatel přitom nevznáší výhradu k tomu, že by mu případně byla tato výzva doručena opožděně. Tak lze učinit závěr, že i o druhém termínu pohovoru, tj. pohovoru dne 6. 12. 2001, byl stěžovatel řádně uvědoměn.

Podle § 23 odst. 2 zákona o azylu je stěžovatel povinen se dostavit na předvolání k pohovoru, přitom nedostaví-li se k němu bez vážného důvodu opakovaně, řízení o udělení azylu se podle § 25 písm. d) zákona o azylu zastaví. Stěžovatel se k pohovoru opakovaně nedostavil, přitom není pravdou, že nebyl o konání pohovorů uvědoměn. Pokud stěžovatel namítá, že správní orgán nezjistil úplně a přesně skutečný stav věci, a to vážné onemocnění žalobce, a tím porušil § 32 odst. 1 správního řádu, je s ohledem na shora uvedené nutno konstatovat, že toto žalovanému správnímu orgánu vytýkat nelze. Žalovaný správní orgán dle údajů z rozkladu zjišťoval okolnosti pobytu stěžovatele v nemocnici v období předcházejícím druhého termínu a stejně tak zjišťoval a zjistil, že se již od 15. 11. 2001 stěžovatel nacházel v P. B. J. Za této situace, i při nesporné rekonvalescenci stěžovatele, nelze na důvod nedostavení se k pohovoru proto za zjištěných skutkových okolností nahlížet jako na důvod vážný, a to tím spíše, že předmětný pohovor se měl konat přímo v P. B. J. Navíc z vlastního vyjádření stěžovatele uvedeného v kasační stížnosti se stěžovatel dne 30. 11. 2001 podrobil kontrole po úrazu v M. B. Stěžovatel se bez omluvy nedostavil k provedení pohovoru, ač k němu byl řádně předvolán, aniž k tomu měl vážný důvod. Mohl-li se dne 30. 11. 2001 odebrat ke kontrole po úrazu do M. B., tím spíše se mohl zúčastnit pohovoru dne 6. 12. 2001 přímo v P. B. J., kde pobýval. Pro případ, že by se přesto zdravotně necítil způsobilý pohovor absolvovat, mohl svoji neúčast alespoň omluvit, a tak prezentovat důvod svého nedostavení se. To však stěžovatel neučinil.

S tím souvisí i další námitka stěžovatele, že správní orgán se stěžovatelem nejednal, nevyrozuměl jej o tom, že ve věci probíhá dokazování a neposkytl mu možnost se před vydáním rozhodnutí se skutkovým stavem seznámit a vyjádřit se k němu, čímž podle stěžovatele správní orgán porušil ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu zjištění, příp. navrhnout jeho doplnění. K tomu je třeba především uvést, že Nejvyšší správní soud má s ohledem na výše uvedené za to, že správní orgán postupoval v souladu § 23 odst. 2 a § 25 písm. d) zákona o azylu, při respektování v dané době platných pravidel pro doručování. Striktně vzato je skutečností, že správní orgán nedostal požadavku § 33 odst. 2 správního řádu tak, jak je tímto ustanovením vymezen, otázkou ovšem je, zda tím „byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“, jak lze dovodit z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tady je třeba připomenout, že celý režim zákona o azylu je založen na tom, že se předpokládá, a také vyžaduje, důsledná součinnost žadatelů o azyl s příslušnými správními orgány. Proto jsou také užitá ustanovení §§ 23 odst. 2 a 25 písm. d) zákona o azylu koncipována takto striktně. Za situace, kdy správní orgán zjistil splnění podmínek pro zastavení řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu, pak se již v jistém smyslu jevil postup podle § 33 odst. 2 správního řádu nadbytečný. Nerespektování požadavku postupu podle tohoto zákonného ustanovení při zjištěném skutkovém stavu nemohlo podle názoru Nejvyššího správního soudu ovlivnit zákonnost předmětného rozhodnutí.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že relativnost požadavku postupovat ve věcech azylového řízení podle § 33 odst. 2 správního řádu potvrzuje aktuální znění azylového zákona, které postup podle tohoto zákonného ustanovení nyní již v azylovém řízení výslovně vylučuje.

Nejvyšší správní soud tak dospívá k závěru, že považoval-li Krajský soud v Ostravě po provedeném (shora rekapitulovaném) zjišťování skutkového stavu za prokázané,

že se stěžovatel bez omluvy opakovaně nedostavil k provedení pohovoru, ač k němu byl řádně předvolán (byť se tak v prvním případě stalo v důsledku zákonem předvídané fikce doručení předvolání, a ve druhém případě bylo předvolání předáno a převzato oproti podpisu osobně), aniž by k tomu měl vážný důvod, pak tomuto závěru, s ohledem na zjistitelné a také zjištěné reálné skutečnosti v předmětné věci, nelze z hlediska zákonnosti jeho rozhodnutí ničeho podstatného vytknout.

Nejvyšší správní soud proto dovozuje, že k pohovoru, kde by se stěžovatel mohl dále vyjádřit k důvodům pro udělení azylu, se nedostavil pouze na základě vlastního zavinění, přičemž nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel se, tvrdí-li nyní, že v neúčasti mu bránil jeho vážný zdravotní stav, měl z neúčasti řádně omluvit. To v daném případě stěžovatel zjevně neučinil.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. 1. 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu